

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐแห่งประเทศแอฟริกาใต้
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐแห่งแอฟริกาใต้

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนาม ของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ หรือในนามของ ส่วนราชการของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึง วิธีการเรียกเก็บ

2. ภาษีที่พึงเก็บที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบ ทั้งหลายของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้ จากการจำหน่ายจ่ายโอนสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้ จ่าย ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้

3. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันซึ่งอนุสัญญาใช้บังคับ ได้แก่

(ก) ในกรณีของประเทศแอฟริกาใต้

(1) ภาษีปกติ

(2) ภาษีการถือหุ้นของผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ และภาษีเสริมเฉพาะบริษัท

(ข) ในประเทศไทย

- (1) ภาษีเงินได้ และ
- (2) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับกับภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะได้แจ้งให้แก่นักและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศแอฟริกาใต้" หมายถึง สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึง อาณาเขตของสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ พื้นที่ใด นอกทะเลอาณาเขต รวมทั้งไหล่ทวีป ซึ่งได้กำหนดไว้หรืออาจกำหนดในเวลาต่อไป ภายใต้กฎหมายของแอฟริกาใต้และตามกฎหมายระหว่างประเทศ เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศแอฟริกาใต้ อาจใช้สิทธิหรือเขตอำนาจอธิปไตย

(ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทย และรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ซึ่งติดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตกอยู่ภายใต้สิทธิของราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายไทยและกฎหมายระหว่างประเทศ

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศแอฟริกาใต้หรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใด ๆ หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(จ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง

(1) ในประเทศแอฟริกาใต้ อธิบดีกรมสรรพากร หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(2) ในประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งตามลำดับ

(ซ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทาง อากาศยาน ซึ่งดำเนินการ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณี การเดินเรือหรือเดินอากาศยานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐ หนึ่งเท่านั้น

(ญ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง บุคคลธรรมดาใด ๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐ หนึ่ง นิติบุคคล ห้างหุ้น ส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ฎ) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคลใด ๆ ตลอดจนหน่วยใด ๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยภาษี ภายใต้ออกกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง และ

(ฏ) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีแอฟริกาใต้หรือภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

2. ในการใช้บังคับข้อบทของอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งคำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้ใน อนุสัญญาฯ ให้มีความหมายซึ่งคำนั้น ๆ มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น เกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4 ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง

(ก) ในกรณีประเทศแอฟริกาใต้ บุคคลธรรมดาใด ๆ ผู้ซึ่งมีถิ่นที่อยู่เป็นปกติวิสัยในประเทศแอฟริกาใต้ และ บุคคลใด ๆ ซึ่งมีสถานจัดการในประเทศแอฟริกาใต้และ

(ข) ในกรณีประเทศไทย บุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของประเทศไทยมีหน้าที่จะต้องเสียภาษี โดยเหตุผลแห่ง การมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียน สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คำนี้ไม่รวมถึงบุคคล ใด ซึ่งมีหน้าที่จะต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพียง เฉพาะเงิน ได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่า บุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวรใน ทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐ ซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของ ผลประโยชน์อันสำคัญ)

(จ) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคลนั้น ไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นในทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลใดนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถาน ธุรกิจประจำ ซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง

ก) สถานที่จัดการ

ข) สาขา

ค) สำนักงาน

ง) โรงงาน

จ) โรงช่าง

ฉ) เมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อแก๊ส เมืองหิน หรือแหล่งขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ

ช) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น

ซ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ และกิจกรรมตรวจควบคุมเกี่ยวกับการนั้น ถ้าที่ตั้งโครงการ หรือกิจการเช่นนั้นดำเนินติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่าหกเดือน และ

ณ) การให้การบริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้สัญญาารัฐหนึ่งรัฐใด โดยผ่านทาง ลูกจ้างหรือบุคลากรของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้น เพื่อความมุ่งประสงค์เช่นว่านั้น เพียงเฉพาะกิจกรรมในลักษณะนั้น ดำเนินติดต่อกัน (สำหรับ โครงการเดิวก่อนหรือโครงการที่เกี่ยวข้อง) ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็น ระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่า 6 เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้ถือว่าไม่รวมถึง

ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดแสดงสิ่งของ หรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ เก็บรักษาหรือจัดแสดง

ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจ อื่น ใช้ในการแปรสภาพ

ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น

จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ ให้แก่วิสาหกิจนั้น และ

ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำเป็นผลจากการประกอบกิจกรรมดังกล่าว อันมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็น อิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น

ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่า กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น

ข) ไม่มีอำนาจดังกล่าว แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ

ค) ไม่มีอำนาจดังกล่าว แต่ได้จัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือส่วนใหญ่เพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรับหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือรับประกันภัยภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางลูกจ้างหรือผ่านทางตัวแทนซึ่งมิได้เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค 6 ของข้อนี้

6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะไม่ถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรับหนึ่งโดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลดังกล่าวได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม ถ้ากิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวทั้งหมด หรือส่วนใหญ่ได้กระทำในนามวิสาหกิจนั้น หรือกระทำในนามของวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

7. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุม หรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรับหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรับหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรับหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมถึง เงินได้ จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรับหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรับหนึ่งนั้น

2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรับผู้ทำสัญญาซึ่ง ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดินสิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แหล่งแร่และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ เรือเดินทะเล เรือและอากาศยานมิให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับแก่เงินที่ได้รับมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือ การใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่า วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

ก) สถานประกอบการถาวรนั้น

ข) การขายของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่ง อันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับของหรือสินค้าที่ขายโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

ค) กิจกรรมทางธุรกิจอื่น ๆ ที่กระทำในอีกรัฐหนึ่งนั้น อันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับการประกอบธุรกิจ โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น

2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบ ธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหาก และประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่ง ประสงค์แห่งสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายที่สถานประกอบการถาวรจ่ายให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจ หรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่น ๆ ของวิสาหกิจนั้น ในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อเป็นการตอบแทนสำหรับการใช้แบบหรือสิทธิอื่น ๆ หรือในรูปของค่านายหน้า เพื่อบริการพิเศษหรือเพื่อการจัดการให้หรือในรูปของดอกเบี้ยของเงินที่ให้สถานประกอบการถาวรกู้ยืม ยกเว้นแต่ในกรณีวิสาหกิจการธนาคาร หากมีการจ่ายเช่นนั้นมิให้นำมาหักเป็นค่าใช้จ่ายในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร (ยกเว้นกรณีการใช้สินค่าใช้จ่ายจริง) ในทำนองเดียวกันรายการจ่ายต่าง ๆ ที่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจ หรือสำนักงานอื่น ๆ ของวิสาหกิจให้กับสถานประกอบการถาวรในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือการจ่ายอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อเป็นการตอบแทนสำหรับการใช้แบบหรือสิทธิอื่น ๆ หรือในรูปของค่านายหน้า เพื่อการจذبบริการพิเศษ หรือเพื่อการจัดการให้ หรือในรูปของค่าดอกเบี้ยของเงินที่ให้กู้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจ หรือสำนักงานอื่น ๆ ของวิสาหกิจนั้น เว้นแต่กรณีวิสาหกิจประกอบกิจการธนาคาร มิให้นำมาพิจารณาในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรดังกล่าวเช่นกัน (ยกเว้นกรณีการใช้สินค่าใช้จ่ายจริง)

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการ ถาวร โดยอาศัยมูลฐานการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นในการกำหนดผลกำไรเพื่อเสียภาษี โดยการปันส่วนผลกำไรเช่นว่านั้น อาจเป็นไปตามประเพณีอย่างไรก็ตาม วิธีการปันส่วนผลกำไรนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้ถือว่ากำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ กำไรที่จะถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้ กำหนดตามวิธีเดียวกัน เป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควร และเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่กำลังรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิ ให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการ จราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น
2. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจร ระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่บังคับจัดเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น จะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษีที่พึงชำระ แต่มิได้ชำระด้วยบทบัญญัติของวรรคนี้ ข้อนี้ กำไรจากการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานในการ จราจรระหว่างประเทศให้รวมถึง
 - ก) กำไรที่ได้รับจากการให้เช่าเรือ หรืออากาศยาน โดยไม่มีลูกเรือที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ
 - ข) กำไรที่ได้รับจากการใช้ หรือให้เช่าผู้สินค้าที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ ถ้ากำไรนั้นเกี่ยวเนื่องกับกำไรซึ่งบทบัญญัติของวรรค 1 หรือ 2 ใช้บังคับ
4. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 บังคับแก่กำไร ซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้า ร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีที่

ก) วิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยอ้อม ในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และวิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิชากิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิชากิจอิสระ ในกรณีนั้นถ้าใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิชากิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิชากิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข) ในกรณีที่ผลกำไรที่วิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้น ได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิชากิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิชากิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิชากิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นว่านั้น ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปัน ผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์เป็นบริษัทซึ่งถือหุ้นอย่างน้อย ร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนของกำไรที่ได้ใช้ในการจ่าย เงินปันผลนั้น

3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอย่างอื่นที่มีส่วนร่วมใน ผลกำไร (ที่มีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้) รวมทั้งเงินได้จากสิทธิในบริษัทอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในบังคับของการปฏิบัติจัดเก็บภาษีอย่างเดียวกัน เสมือนเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้ทำการจ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผล ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจหรือประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดังกล่าว ในกรณีเช่นว่านั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จาก รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบท่าที่การถือหุ้นในส่วนของเงินปันผลที่จ่ายนั้น ได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษี กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยกำไร หรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการจัดวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในอัตราที่ไม่เกินกว่าอัตราที่ใช้กับเงินปันผลในวรรค 2 (ก) ของข้อนี้

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบี้ย และเป็นบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินกว่า
 - ก) ร้อยละ 10 ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น สำหรับกรณีอื่น ๆ
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก
4. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค 3 คำว่า "รัฐบาล" รวมถึง
 - ก) ธนาคารกลางแห่งแอฟริกาใต้ ธนาคารแห่งประเทศไทย และธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย
 - ข) ส่วนราชการและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญา และ
 - ค) สถาบันซึ่งรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐใด หรือส่วนราชการ หรือองค์การปกครองท้องถิ่นของรัฐนั้นเป็นเจ้าของทุนทั้งหมด ตามที่อาจตกลงเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา

5. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะ มี หลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียม และรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตรหรือหุ้นกู้เข่นว่านั้นรวมทั้งเงินได้ที่มิลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐบาลผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น
6. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับผลประโยชน์จากดอกเบี้ย เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศใดประเทศหนึ่ง ประกอบธุรกิจหรือประกอบกิจการในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนขอดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับ (ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ หรือกับ (ข) กิจกรรมทางธุรกิจที่ระบุไว้ในอนุวรรค (ค) วรรค 1 ของข้อ 7 ในกรณีเช่นนี้ จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
7. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือ รัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์ การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ย ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศหนึ่ง อันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่
8. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของที่ได้รับประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของที่ได้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศหนึ่ง และจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับผิดเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิภาษีที่เรียกเก็บ จะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทน เพื่อการจำหน่ายหรือการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์ (รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ และฟิล์ม เทป หรืองานบันทึกข้อมูลสำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์) สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง โปรดแกรมคอมพิวเตอร์ แผ่นผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม

พาณิชย์กรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากค่า สิทธิ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการ ประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ (ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น หรือกับ (ข) กิจกรรมธุรกิจที่กล่าวไว้ในอนุวรรค (ค) ของวรรค 1 ของข้อ 7 ในกรณีเช่นนี้ จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วน ราชการ องค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นอย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ซึ่งสิทธิหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับค่าสิทธิที่จ่ายไปเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ นั้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการ ใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหนึ่งในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญา แต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่ ระบุไว้ในข้อ 6 ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถาน ประกอบการถาวร ซึ่ง วิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการ ประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพัง หรือรวมกับวิชากิจทั้งหมด) หรือของฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้ที่วิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือเดินทะเล หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจร ระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือเดินทะเลหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินนอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2 และ 3 ของข้อ 12 และในวรรค 3 ของข้อ 12 จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ไม่มีข้อความสดในวรรคนี้ที่จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใดในการเก็บภาษีจากผลได้จากการจำหน่าย หรือการโอนหุ้น หรือหลักทรัพย์อื่น ๆ

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งนั้น อย่างไรก็ตาม เงินได้นั้นอาจถูกเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการให้บริการหรือกิจกรรมนั้นกระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นและได้

ก) ผู้นั้นมีอยู่ซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น หรือ

ข) ผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการ หรือประกอบกิจกรรมสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาารวมกันเกินกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง หรือ

ค) เงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมดังกล่าวในอีกรัฐหนึ่งนั้นจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในสภาพการณ์เช่นว่านั้น เพียงเฉพาะจำนวนเงินได้ที่พึงถือเป็นของฐานประกอบการประจำ หรือได้รับการบริการ หรือกิจกรรมที่กระทำระหว่างที่ผู้ได้อาศัยอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งแล้วแต่กรณี อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงกิจกรรมโดยเฉพาะทางวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษาหรือการสอนที่เป็นอิสระ รวมทั้งกิจกรรมที่เป็นอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ นักกฎหมาย วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ การจ้างแรงงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรค 1 ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับใน ส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

- ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน 183 วัน ในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆที่เริ่มต้น หรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง และ
- ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
- ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง
3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อนๆของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินงานในเรือเดินทะเล หรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญานั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการอำนาจการของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา ตามความสามารถของตนนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้น ๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาเกิดขึ้น
3. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ดังที่บัญญัติไว้ในวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐนั้น ถ้าหากการมาเยือนรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญและเงินปี

เงินบำนาญและเงินปี และค่าตอบแทนอื่น ๆ อันคล้ายคลึงกันที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่ง และบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการเช่นนั้น

2. บทบัญญัติของข้อ 15 และ 16 จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทน อันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใด ๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษาและผู้ฝึกงานธุรกิจ

นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานธุรกิจซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพียงความประสงค์ในการศึกษา หรือการฝึกอบรมและในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐนั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับ ยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก สำหรับเงินที่ได้รับชำระจากภายนอกรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษาหรือการฝึกอบรมของผู้นั้น

ข้อ 21

เงินได้อื่นๆ

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อน ๆ ของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น

ข้อ 22

การจัดภาษีซ้อน

1. ในกรณีของประเทศแอฟริกาใต้ ภาษีที่จ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแอฟริกาใต้ ในส่วน ที่เกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินในประเทศไทยตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ จะขอมให้หักจากภาษีกฎหมายราชอาณาจักรแอฟริกาใต้ อย่างไรก็ตาม

การหักเช่นว่านั้น จะต้องไม่เกินกว่าจำนวนซึ่งเมื่อเทียบกับภาษีแอฟริกาใต้ทั้งหมดที่พึงชำระเท่ากับอัตราส่วนเดียวกันกับเงินได้ที่เกี่ยวข้องนั้นต่อเงินได้ทั้งหมด

2. ในกรณีของประเทศไทย ภาษีแอฟริกาใต้ที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้รับจาก ประเทศแอฟริกาใต้ จะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่พึงชำระ สำหรับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีไทยที่คำนวณไว้ก่อนให้มีการเครดิตดังกล่าวจากรายการการเงินได้นั้น
3. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ ภาษีที่ชำระในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีที่ควรชำระแต่ไม่ได้ชำระ เพราะได้รับยกเว้นหรือลดภาษีตามกฎหมาย เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
4. เงินช่วยเหลือโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการของรัฐนั้น ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภายใต้กฎหมายและเพื่อความมุ่งประสงค์ในการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก จะไม่เก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่ง
5. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับบทบัญญัติของ วรรค 3 และ 4 ของข้อนี้ โดยการตกลงร่วมกัน

ข้อ 23

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษี อกรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับโดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 1 กับบุคคลผู้ซึ่งไม่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย
2. ภาษีอากรที่เรียกเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมี อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่ง ที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
3. วิสาหกิจของรับผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือ หลายคนเป็นเจ้าของ หรือควบคุมทุนทั้งหมด หรือแต่บางส่วน โดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ ที่เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
4. บทบัญญัติของข้อนี้ จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องให้แก่ผู้มีถิ่น ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคลการผ่อนผันและการลดเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี โดยคำถึงถึงสถานภาพของบุคคลหรือความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

5. ในข้อนี้ คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญา

ข้อ 24

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลใดพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐเดียวหรือทั้งสองรัฐมี ผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญา ผู้ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐ หรือถ้ากรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้วรรค 1 ของข้อ 24 ก็ให้ยื่นต่อรับผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญา
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัย ใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญา โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใด ๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่ง ประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้วยวาจาเพื่อให้มีความตกลงกันการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นอาจกระทำโดยผ่านทางคณะบุคคล อันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 25

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การ ปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญา หรือของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอากร ในขอบข่ายแห่งอนุสัญญา เท่าที่การเก็บภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญา ข้อสนเทศใด ๆ ที่ได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง จะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรบริหาร) ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บภาษีอากร การบังคับ หรือการฟ้องร้อง หรือการชี้ขาดอุทธรณ์ในเรื่องภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญา บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาล หรือการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
2. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะกำหนดเงื่อนไข วิธีการและเทคนิคที่เหมาะสม โดยการหารือร่วมกันเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศที่จะเกิดขึ้น และหากเหมาะสมรวมถึงการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศที่เหมาะสมเกี่ยวกับการเลี้ยงภาษี

3. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความว่าบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพัน บังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง รัฐใดต้อง

ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมาย หรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญานั้น หรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข) ให้ข้อสนเทศ อันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารปกติของรัฐนั้น หรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)

ข้อ 26

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของผู้แทนทางการทูต หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 27

การเริ่มใช้บังคับ

1. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายทราบว่า ได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดตาม กฎหมายของรัฐนั้น เพื่อที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ได้เรียบร้อยแล้ว อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ได้ในวันหลังของการแจ้งเหล่านั้น

2. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้

ก) สำหรับภาษีหัก ณ ที่จ่าย ในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนที่จ่าย หรือเครดิตในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากวันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้ และ

ข) สำหรับภาษีอื่น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากวันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้

ข้อ 28

การเลิกใช้

1. อนุสัญญาฉบับนี้จะคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใด อาจบอกเลิก อนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบโดยทางการทูต ไม่ช้ากว่าวันที่ 30 มิถุนายนของปีปฏิทินใด ๆ ภายหลังจากที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับมาแล้ว 5 ปี

2. ในกรณีเช่นนี้อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับ

ก) สำหรับภาคีที่ ก ที่จ่าย ในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนที่จ่ายหรือเครดิต หลังจากวันสิ้นสุดของปีปฏิทินที่ได้มีการแจ้งการบอกเลิก และ

ข) สำหรับภาคีอื่น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับปีภาษีหรือระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นหลังจากวันสิ้นสุดของปีปฏิทินที่ได้มีการแจ้งการบอกเลิก เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามใน อนุสัญญานี้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ ปีหนึ่งพันเก้าร้อยเก้าสิบหก เป็นภาษาอังกฤษและไทย ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีที่มีข้อสงสัยให้ถือต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ

ฝ่ายรัฐบาลราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐแอฟริกาใต้

(๑พณฯ ม.ร.ว.เกษมสโมสร เกษมศรี)

(๑พณฯ นายรุสส์ เอช กอริส)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เอกอัครราชทูตวิสามัญผู้มีอำนาจเต็ม

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันตามบทบัญญัติต่อไปนี้ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

1. ตามข้อ 7 วรรค 1, 5, 6 และข้อ 8 เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า “กำไร” หมายถึง เงินได้หรือกำไร

2. ตามข้อ 7 วรรค 2, 3 และ 4 เป็นที่เข้าใจว่าในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในแอฟริกาใต้ที่ไม่สามารถใช้สิทธิทางภาษีอากรในประเทศไทยบนพื้นฐานของการคำนวณกำไรสุทธิของสถานประกอบการถาวรในประเทศไทย ไม่มีข้อความใดในวรรคที่กล่าวถึง จะจำกัดสิทธิประเทศไทยจากการกำหนดกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรบนพื้นฐานของอัตรา

ละที่เหมาะสมของยอดรายรับทั้งสิ้นของสถานประกอบการถาวร โดยมีเงื่อนไขว่า ผลนั้นจะเป็นตามหลักการที่มีอยู่ในข้อที่กล่าวถึงนี้

3. ตามข้อ 8 วรรค 2 เป็นที่เข้าใจว่าเงินได้ที่ได้รับจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จากการดำเนินการเดินเรือในการเจรจาระหว่างประเทศ ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหมายถึง

(ก) ในกรณีการขนส่งผู้โดยสาร เงินได้ที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ในกรณีการขนส่งสินค้า เงินได้เกิดขึ้นจากการขนส่งสินค้าจากรัฐอีกรัฐหนึ่ง ในการดำเนินธุรกิจของรัฐต่างๆ รวมทั้งในอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามกฎหมายภายในของอีกรัฐหนึ่งนั้น

4. ตามข้อ 20 เป็นที่เข้าใจว่าผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เสียภาษีอากรใดๆ อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียในสถานการณ์เดียวกัน